

İSLAM BİRLİĞİ'NİN ÖNÜNDEKİ ENGELLER

1. BÖLÜM

Giriş

Dünya Müslümanlarının, güçlü ve aktif bir İslam Birliği sağlayamamış olmaları, günümüzde yaşanan çeşitli sorunların temelinde yer alan önemli bir eksikliklerdir.

Güçlü bir birlik sağlandığında bugün yaşanan sorunların benzerleriyle ya hiç karşılaşılmayacak ya da karşılaşılan tüm sorunlar tahmin edileenden çok daha kısa süre içinde çözüme kavuşturulacaktır.

Tarih açıkça göstermektedir ki, İslam dünyası, ancak kendi özündeki değerlere sahip çıktığında yükselir. Ve bu değerlerin en önemlilerinden biri, Kuran ahlakının gereği olan Müslümanların birlik ve beraberliğidir.

Bugün İslam dünyasının önündeki en büyük sorun "parçalanmışlık"tır. Bu parçalanmışlıkla dikkat çekilen husus, çoğulluk, yani İslam dünyası içinde farklı mezhepler ve uygulamaların var olması değildir. Müslümanların parçalanmışlıktan kurtulmaları da hepsinin tek bir uygulama ya da yöntem altında toplanması anlamını taşımaz. Önemli olan, bu farklılıkların inanç birliği altında, çoğulcu bir hoşgörü ve dayanışma içinde toplanmasının sağlanmasıdır. Görüş, düşünce ve uygulama farklılıkları her toplum içinde karşılaşılan olağan durumlardır. İslam ahlakının gereği tüm farklılıklara rağmen Müslümanların, birbirlerinin kardeşleri oldukları gerçeğini unutmamalarıdır. Irkı, dili, vatani,

mezhebi ne olursa olsun tüm Müslümanlar kardeşlerdir. Bu nedenle İslam dünyası içindeki farklılıklar birer zenginlik olarak değerlendirilmeli, bunlar, Müslümanların birbirleri ile çekişmesine neden olan, onları ana konulardan uzaklaştırıp, acil ve önemli sorunlara tedbir alınmasını engelleyen çatışma ve ayrılık nedenlerine dönüşmemelidir. Müslümanların birlik ve beraberliklerinin önündeki engellerin bir kısmından burada bahsederek çözümlerini ortaya koyacağız.

KURAN AHLAKI GEREĞİ GİBİ YAŞANMALIDIR

İslam dünyasının günümüzdeki parçalanmışlığının en önemli nedenlerinden biri, tüm farklılıklara rağmen Müslümanların, birbirlerinin kardeşleri oldukları gerçeği olduğu bilincinin eksikliğidir. Bunun sebebi de Kuran ahlakından uzaklaşmış, bunun yerine din dışı fikir akımlarının ve düşüncelerin etki kazanmış olmasıdır.

Bazı aydınlar, Batı'da gelişen din dışı felsefe ve ideolojilerin yanılgılarına kapılmış, bu fikirleri Müslüman topraklarına ihraç etmenin İslam dünyasını ileri götüreceğini sanmışlardır. Bu tarihi hatanın neden olduğu tahribatın izleri bugün de açıkça görülmektedir. Adaleti, fedakarlığı, merhameti, hoşgörü, açık fikirliliği, ileri görüşlülüğü getiren Kuran ahlakının yerine, 19. yüzyılda moda olan ama yanlışlıkları bugün ispatlanan bazı felsefe ve ideolojilerin topluma benimsetilmeye çalışılmasıyla birlikte, Müslüman dünyasında süregelen düzenin ve dayanışmanın yerini kargaşa ve parçalanmışlık almıştır. Bu kargaşayı sona erdirmek için bazı ülkelerde, yine Kuran ahlakına ters olan bir model ortaya çıkmış ve halkı acımasızca ezen despot rejimler kurulmuştur.

İki Müslüman ülke arasında yaşanan İran-İrak Savaşı'nda onbinlerce Müslüman hayatını kaybetti.

Bugün de İslam dünyasının geleceğine yönelik stratejiler belirlenirken, bu tarihi tecrübeden ders alınmalı, yanlış yönlendirme ve telkinlere kapılmaktan sakınılmalıdır. Tarih açıkça göstermektedir ki, İslam dünyası, ancak kendi özündeki değerlere sahip çıktığında yükselir. Ve bu değerlerin en önemlilerinden biri, Kuran ahlakının gereği olan Müslümanların birlik ve beraberliğidir.

İslam Birliği, başta Müslüman ülkeler olmak üzere, tüm insanların dertlerine çare bulmakla, onlara arayışı içinde oldukları huzuru ve güvenliği sağlamakla yükümlüdür. Her Müslüman ülkenin kendi siyasi, demografik ve ekonomik sorunları vardır. Dünyanın farklı bölgelerinde de, bu bölgelere has çeşitli sorunlar yaşanmaktadır. Bu

sorunların her biri için farklı tedbirler alınması, farklı çözümler uygulanması gerekebilir. Ancak temeldeki sorun ve bu soruna getirilecek esas çözüm her yer için aynıdır. İnsanlara sıkıntı ve rahatsızlık veren pek çok gelişme, Kuran ahlakının gereği gibi yaşanmıyor olmasından kaynaklanmaktadır. Ve bu sorunlara çözüm üretilmemesinin temelinde de, olayların Kuran'ın rehberliğinde değerlendirilmiyor olması vardır. Bu nedenle tüm bu sorunların çözümünde, Kuran ahlakının insanlara kazandırdığı; açık görüşlülük, pratiklik, geniş düşünebilme gibi vasıflar ve dürüstlük, fedakarlık, adalet, iyilikseverlik gibi ahlaki erdemler, Müslümanlara yol gösterecektir.

2. BÖLÜM

ÇAĞDAŞ BİR “MERKEZİ OTORİTE”NİN EKSİKLİĞİ

İslam Birliği, temel İslami değerleri ve inançları esas almalı, uygulama ve görüş farklılıklarını hoşgörü ve anlayışla karşılamalı, bu farklılıkları bir kültür zenginliğine dönüştürebilmeyi başarmalıdır.

Bugün İslam dünyasının durumu değerlendirildiğinde ilk dikkati çekecek özelliklerden birisi, Müslümanların kendi aralarındaki parçalanmışlığı olacaktır. Kimi İslam ülkeleri arasında derin anlaşmazlık ve ihtilaflar vardır. Hatta yakın geçmişte, İran-İrak Savaşı, Irak'ın Kuveyt'i işgali, Pakistan-Bangladeş Savaşı gibi Müslüman ülkeler arasında geçen savaşlar yaşanmıştır. Müslüman ülkelerde çoğunlukla etnik ve siyasi sorunlar nedeniyle yaşanan iç savaş ve çatışmalar da -örneğin Afganistan'da, Yemen'de, Lübnan'da, Irak'ta veya Cezayir'de olduğu gibi- İslam dünyasının, olması gerektiği gibi olmadığını göstermektedir. Öte yandan İslam dünyasının dört bir yanında birbirinden son derece farklı dini yorumlar, görüşler ve modeller hakimdir. Neyin gerçekten İslam'a uygun neyin de aykırı olduğunu belirleyecek, bu konuda dünya Müslümanlarının geneline yön verecek, onları uzlaştıracak merkezi bir otorite yoktur. Katoliklerin Vatikan'ı, Ortodoks Hristiyanların Patrikhaneleri vardır, ama İslam dünyasında dini bir birlik ve merkez bulunmamaktadır.

Demokratik esaslara ve hukukun üstünlüğü prensibine dayanan merkezi bir İslami otoritenin ve bir İslam Birliği'nin kurulması İslam dünyasının mevcut sorunlarının giderilmesinde çok önemli bir adım olacaktır.

Oysa İslam ahlakının özünde birlik vardır. Bu birlik Allah'ın Kuran'da Müslümanlara bir emridir:

Allah'ın ipine hepiniz sınıksız sarılın. Dağılıp ayrılmayın. Ve Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın. (Al-i İmran, 103)

Günümüzde İslam dünyasının tümüne yol gösterecek çağdaş bir merkezi otorite kurulabilir. Demokratik esaslara ve hukukun üstünlüğü prensibine dayanan merkezi bir İslami otoritenin ve bir İslam Birliği'nin kurulması İslam dünyasının mevcut sorunlarının giderilmesinde çok önemli bir adım olacaktır.

Bu merkezin mutlaka tüm Müslümanlara hitap edecek bir yapıda olması, diğer bir deyişle bütün farklı anlayışları şemsiyesi altında toplayabilmesi şarttır. İslam Birliği, temel İslami değerleri ve inançları esas almalı, uygulama ve görüş farklılıklarını hoşgörü ve anlayışla karşılamalı, bu farklılıkları bir kültür zenginliğine dönüştürebilmeyi başarmalıdır. Bu farklılıklar ortak karar almayı ve siyasi iradeyi faaliyete geçirmeyi engelleyici unsurlar haline getirilmemelidir. Müslüman ülkeler arasındaki tüm ihtilaflar bu merkezde çözüme kavuşturulmalı, anlaşmazlıklar ortadan kaldırılmalıdır. Kendi iç sorunlarını çözebilen bir İslam dünyası, diğer medeniyetlerin üyeleriyle yaşayabileceği sorunları da kolaylıkla çözebilecek bir imkana sahip olacaktır. Bu şekilde tüm Müslümanları birleştiren bir merkezin, ortak politikalar üretmesi ve bu politikaların uygulamaya geçirilmesini sağlaması mümkün olur.

İslam Birliği'ni bekleyen daha pek çok sorumluluk, bu merkezin oldukça aktif

çalışması gerektiğini göstermektedir. Birliğin düzenli faaliyet gösterebilmesi için, daimi bir merkezinin bulunması, birbirleri ile koordineli olarak çalışacak karar ve yürütme merkezlerinin oluşturulması, gerekli tüm alt birimlerin kurulması ve tüm bu kurumların sürekli aktif olması sağlanmalıdır. Zamanlaması doğru, neticeleri isabetli kararların alınması için gereken alt yapı tesis edilmelidir. Bu birlik faaliyetleri ile güven vermeli, üyeler de kendi haklarının birlik tarafından en iyi şekilde korunacağından emin olmalıdırlar.

İslam Birliği değişen siyasi koşullara kolaylıkla uyum sağlayabilecek bir esnekliğe ve gerekli stratejileri geliştirebilecek bir ileri görüşlülüğe sahip olmak zorundadır. Dünyadaki gelişmeler karşısında yalnızca reaktif tepkiler veren, kınamak ya da kanaat belirtmekle yetinen bir organizasyon değil, inisiyatif kullanabilen aktif bir merkeze ihtiyaç duyulduğu açıktır. Bu merkezin sürekli takip ve koordinasyon görevini üstlenmesi, faaliyetlerinin tüm üye ülkelerin menfaatlerini kuşatıcı olması gerekir. Bu birlik tüm gelişmeleri objektif bir yaklaşımla değerlendirerek, tüm İslam dünyasının taleplerini göz önünde bulundurmalıdır. Üye ülkeler arasında oluşabilecek bunalımları giderici, çıkar çatışmalarını ortadan kaldırmaya ve Müslümanların diğer toplumlarla ilişkilerinde onları koruyucu bir mekanizma olarak görev yapacak İslam Birliği, İslam dünyasının kültürel, ekonomik ve siyasi etkinliğini artıracaktır.

3. BÖLÜM

EKONOMİK, KÜLTÜREL VE TEKNOLOJİK ALANDA İLERLEME SAĞLANMALIDIR

İslam Birliği'nin öncelikli hedefleri arasında, İslam dünyasının kalkındırılması, fakir ülkelerin desteklenerek ekonomik sorunlarının çözülmesi gelmelidir.

Tüm Müslüman ülkelerde;

- Yoksullukla mücadele edilmeli,
- Yeni yatırımlar teşvik edilerek iş imkanları oluşturulmalı,
- Toplumsal düzen ve istikrar sağlanmalı,
- Sosyal adalet garantisi altına alınmalı, ekonomik eşitsizlikler ortadan kaldırılmalı,
- Uluslararası ve bölgesel ilişkiler ve iş birlikleri güçlendirilmelidir.

İslam dünyası içinde maddi farklılıklardan kaynaklanan sıkıntıların azaltılması gereklidir. Ekonomide, siyasi alanda ve hepsinden önemlisi kültürel sahada Müslüman ülkeler arasında gerçekleştirilecek bir bütünlük, geri kalmış olanların hızla ilerlemesine, gerekli imkana ve alt yapıya sahip olanların bunları en verimli şekilde kullanabilmelerine olanak tanıyacaktır. Böyle bir bütünlüğün sağlayacağı faydalardan biri de ekonomide büyüme ve bilim ve teknoloji alanında yaşanacak gelişme olacaktır.

Ekonomik büyüme, bilim ve teknolojiye yapılacak yatırımları artıracak, teknolojinin ilerlemesi ekonominin daha da hızla büyümesini sağlayacaktır. Ekonominin gelişimi ile birlikte eğitim seviyesinde de doğal bir yükselme olacak, toplum çok yönlü gelişecektir. İslam Birliği çatısı altında bireylerin vize ve sınır engeli olmadan rahatça hareket edebildikleri, ticaret serbestliğinin olduğu, serbest girişimciliğin desteklendiği bir sistem, İslam dünyasının hızla kalkınmasına aracı olacaktır. Bu kalkınma hareketi, doğal olarak Müslüman ülkelerin hızla modernleşmelerini ve ileri toplumlar seviyesine ulaşmalarını sağlayacaktır.

Müslümanların ekonomi kültürünün Batı toplumlarına egemen olan hedonist (zevk merkezli) ekonomik kültürden farklı olduğunu ve olacağını da burada hemen belirtmek gerekir. İslam'da da Batı toplumlarında olduğu gibi serbest ekonomi geçerlidir. Özel mülkiyet hakkı vardır ve herkes dilediği gibi teşebbüste bulunabilir. Ancak, elde edilen kazancın değerlendirilmesi konusunda, İslam ahlakı, bireylere ahlaki sorumluluklar getirerek, toplumda sosyal adalet kurulmasını sağlar. Zenginlerin kazancında fakirler için de bir pay vardır ve en önemlisi, bu zenginlerden zorla toplanan bir vergi değil, onların inançları nedeniyle gönül rızasıyla verdikleri bir bağıştır. İslam'da sosyal adalet, sosyalist sistemlerin deneyip de başaramadığı gibi merkezi planlamayla ve devlet baskısıyla değil, topluma egemen olan ahlaki değerlerle sağlanır. Öte yandan İslam ahlakı, zenginleri aşırı tüketimden ve israftan da sakındırır.

İslam Birliği çatısı altında bireylerin vize ve sınır engeli olmadan rahatça hareket edebildikleri, ticaret serbestliğinin olduğu, serbest girişimciliğin desteklendiği bir sistem, İslam dünyasının hızla kalkınmasına aracı olacaktır.

İslam Birliği'nin teşvik edeceği ve başlatacağı kalkınma ve gelişme de, Batı'daki kalkınmanın birebir aynısı olmayacaktır. Batı'nın kalkınması sırasında, çok büyük toplumsal adaletsizlikler yaşanmıştır. Örneğin Batı'nın gelişiminin öncüsü olan İngiltere'de, 18. ve 19. yüzyıllar boyunca, korkunç bir sömürü hakim olmuştur. Tüm sanayileşen Batı ülkelerin acı deneyimler yaşadığı, Batı'nın yükselişinin milyonlarca fakir insanın ezilmesiyle sağlandığı, tarihin bilinen bir gerçeğidir.

İslam ahlakının egemen olacağı bir toplumun kalkınma modeli ise, sosyal adaleti de içinde barındıracaktır. Batı'daki adaletsizlikler, o dönemde Batı'ya egemen olan materyalist felsefelerin "insan doğası" hakkındaki yanlış tanımından doğmuştur. İslam ahlakı ise insanların, hem atak ve girişken hem de merhametli, özverili ve adaletli olmalarını sağlar. Nitekim tarihte de böyle olmuştur. İslam medeniyetinin büyük yükselişi boyunca, Müslümanlar aynı zamanda ekonomide de dünya lideri olmuş, özellikle ticaretle büyük başarılar kazanmışlardır. Ancak bu zenginleşme, modern Batı'da olduğu gibi bir grup zengin elinde kalmamış, İslam ahlakı gereğince tüm topluma yayılmıştır. Allah, Müslümanların arasında hem ekonomik hem de sosyal anlamda sevgi üzerine kurulmuş, adaletli ve dayanışmalı bir devlet ve toplum anlayışı olmasını Kuran'da şu şekilde emretmiştir:

Allah'ın o (fethedilen) şehir halkından Resûlû'ne verdiği fey, Allah'a, Resûl'e, (ve Resûl'e) yakın akrabalığı olanlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışlara aittir. Öyle ki (bu mallar ve servet) sizden zengin olanlar arasında dönüp-dolaşan bir devlet olmasın. Resûl size ne verirse artık onu alın, sizi neden sakındırırsa artık ondan sakının ve Allah'tan korkun. Şüphesiz Allah, cezası (ikâbı) pek şiddetli olandır.

(Bundan başka bu mallar) Hicret eden fakirleredir ki, onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan) arayıp, Allah'a ve O'nun Resûlû'ne yardım ederlerken yurtlarından ve mallarından sürülüp-çıkarılmışlardır. İşte bunlar, sadık olanlar bunlardır.

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşır Suresi, 7-9)

İslam medeniyetinin sosyal yardımlaşma kurumları olan vakıflar, külliye, aş evleri, kervansaraylar, halka açık hamamlar, kütüphaneler; İslam'da refahın ve kültürün sadece bir zümrenin elinde kalmadığını, tüm topluma yayıldığını göstermektedir. Çağımızda da İslam Birliği'nin ortaya koyacağı kalkınma modeli bu olmalıdır.

4. BÖLÜM

RADİKALİZM İSLAM AHLAKINA UYGUN DEĞİLDİR

Müslümanların yeniden dünyaya yön veren, ışık tutan, adalet ve barış getiren, kendisine gıpta edilen bir medeniyet kurmaları için gereken, İslam dünyasında ahlaki, ilmi, imani bir yeniden doğuş başlatmak ve bir yandan da Müslümanların siyasi birliğini sağlamaktır.

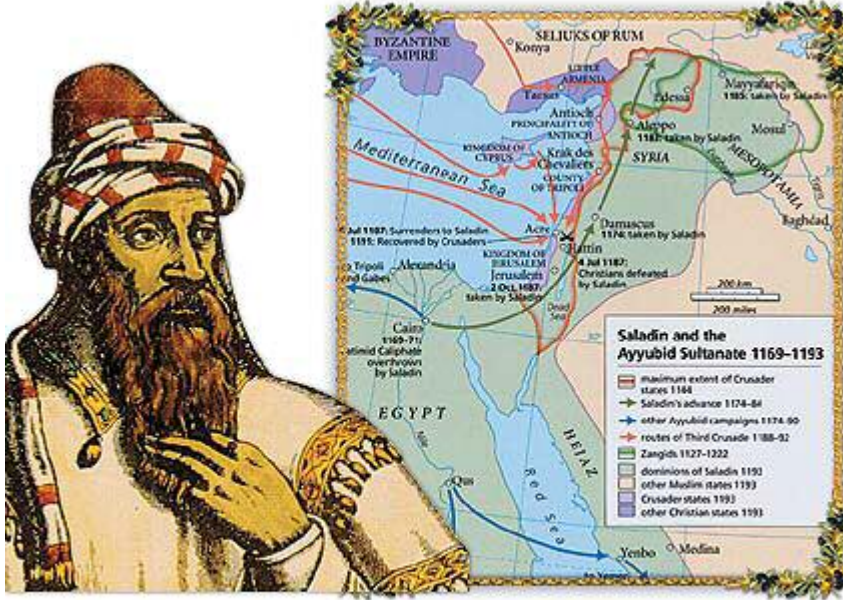
Radikalizm, herhangi bir konuda sert, kökten, devrimsel ani değişimler savunmak ve bu yönde tavizsiz bir politika izlemek anlamına gelir. Radikaller, katı, sivri, hatta kimi zaman saldırgan bir üslup kullanan kimseler olarak bilinir.

Her konuda olduğu gibi bu konuda da bir Müslümanın kıstası Kuran ve sünnet olmalıdır. Kuran ahlakında ise, "radikalizm" olarak tanımlanan üslubun, Allah'ın müminlere emrettiği üslupla hiç de uyuşmadığını görürüz. Allah Kuran'da müminlerin yumuşak sözlü, kavga ve çatışmadan kaçınan, en aleyhte gibi gözükene insanlara karşı dahi ılımlı ve dostça yaklaşan, sevecen bir karaktere sahip olduklarını bildirmiştir.

Allah Kuran'da müminlerin yumuşak sözlü, kavga ve çatışmadan kaçınan, en aleyhte gibi gözükene insanlara karşı dahi ılımlı ve dostça yaklaşan, sevecen bir karaktere sahip olduklarını bildirmiştir.

Bu konuda bize yol gösteren örneklerden biri, Allah'ın Hz. Musa'ya ve Hz. Harun'a Firavun'a tebliğ yapmaya gitmelerini bildirirken verdiği "yumuşak söz söyleyin" emridir:

İkiniz Firavun'a gidin, çünkü o, azmış bulunuyor. Ona yumuşak söz söyleyin, umulur ki öğüt alıp-düşünür veya içi titrer-korkar. (Taha Suresi, 43-44)

Sultan Selahaddin dönemi ve sonrasında Eyyubi Sultanlığı'nın sınırlarını gösteren bir harita.

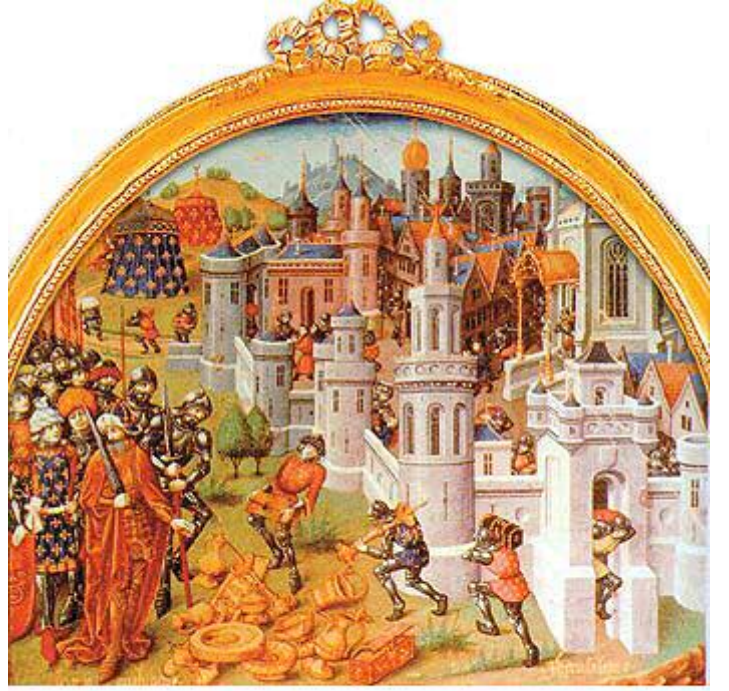
Firavun kendi devrinin zulüm ve isyanda en ileri gitmiş inkarcısıdır. Allah'ı inkar edip kendini putlaştırmış (Allah'ı tenzih ederiz), dahası iman edenlere korkunç zulümler ve katliamlar uygulamış bir despottur. Ama bu denli düşman bir insana giderken dahi Allah peygamberlerine "ona yumuşak söz söyleyin" buyurmaktadır. Dikkat edilirse Allah'ın bildirdiği yöntem, ılımlı bir üslupla diyalog kurmaktır. Bunun en güzel örneklerinden birini tarihte Selahaddin Eyyubi'de görürüz.

İslam'ın muzaffer komutanı Selahaddin Eyyubi tarihte İslam Birliği'ni güzel bir örneğiyle inşa etmişti. Onun sahip olduğu İslam ahlakı sayesinde sağladığı düzenin dikkat çekici bir başka yönü, kendi tarafındaki radikalleri de dizginlenmiş olmasıydı. III. Haçlı Seferi'ni yöneten İngiliz

Kralı Richard'ın Akra Kalesi'nde 3 bin Müslüman sivil acımasızca katletmesi üzerine, bazı kişiler intikam arayışına girmişler ve bunu da Yafa kentindeki (bugünkü Tel-Aviv) Hristiyanlara karşı toplu bir kıyım girişerek uygulamak istemişlerdi. Selahaddin Eyyubi, kendi ordusu içindeki bu radikal eğilimi durdurmak, yatıştırmak ve Yafa'daki Hristiyanlara güvenlik sağlamak için büyük çaba gösterdi ve bunda da başarılı oldu.

Sonunda Selahaddin Eyyubi, Haçlılara birtakım imtiyazlar ve imkanlar vererek, kutsal topraklara barış getirmeyi de başardı. 28 Ağustos 1192'de Haçlılarla Müslümanlar arasında barış anlaşması imzalandı. Bunun ardından Selahaddin Eyyubi, bu kenti ele geçirmek için binlerce Müslümanı öldürmüş olan Haçlı komutanlarına büyük bir jestte bulunarak, onları kendisinin misafiri olarak Kudüs'e davet etti. Kudüs'ü ziyaret eden Haçlı komutanlar, Müslümanlarda gördükleri bu büyük bağışlayıcılık, hoşgörü ve adalet karşısında hayranlıklarını gizleyemediler. Selahaddin Eyyubi bir keresinde, düşmanı olan İngiliz Kralı Richard'ın hasta olduğunu öğrenmiş, bunun üzerine ona özel doktorunu ve ateşini dindirmesi için kar göndermişti. Selahaddin Eyyubi'nin Kuran ahlakına dayanan bu yüksek ahlakı, onu tüm Avrupa'da efsaneleştirdi. Şüphesiz Eyyubi'nin bu ahlakı, Kuran'da Allah'ın peygamberimizi (sav) övdüğü o büyük ahlakın takipçisi olmasındandır.

Ve şüphesiz sen, pek büyük bir ahlak üzerindesin. (Kalem Suresi, 4)

Haçlıların 1099'da Kudüs'ü işgalleri sırasında yaptıkları katliamı ve yağmalamayı gösteren bir tablo.

Selahaddin Eyyubi'nin kurmuş olduğu İslam Birliği, Müslümanlara hem güç ve zafer vermiş, hem de İslam ahlakının özündeki adalet, hoşgörü, barışseverlik gibi erdemlerin hayata geçirilmesine imkan tanımıştı. Müslümanlar hem İslam'a hizmet etmek için harekete geçirilmişler, hem de Müslümanlar arasında doğan bazı radikal eğilimler engellenerek, Kuran ahlakına göre Müslümanların nasıl olması gerektiği gösterilmişti. .

Selahaddin Eyyubi'nin kurduğu İslam Birliği'nden bugüne dek tam 8 yüzyıl geçti. Ama, tam da onun zamanındaki nedenlerle, bugün de Müslümanlar için bir İslam Birliği gereklidir. İslam dünyası, farklı coğrafyalarda farklı tehditler altındadır. Dahası, İslam dünyası diğer medeniyetlerin gerisinde kalmış, bilim, teknoloji, kültür, sanat, düşünce gibi alanlarda -uzun zaman dünyanın öncüsü olmasına karşın- geri duruma düşmüştür. Öte yandan diğer medeniyetlerde üretilen birtakım yanlış felsefe ve ideolojiler de, 19. yüzyıldan itibaren İslam dünyasına taşınmakta, Kuran ahlakını tam anlamıyla bilmeyen bazı Müslümanları etkisi altına almaktadır. İslam'ı temsil etme iddiasıyla ortaya çıkan, ama gerçekte İslam ahlakına tamamen aykırı

vahşetler uygulayan bazı radikaller ise, İslam ile diğer medeniyetler arasında çatışma körüklemek isteyenlere, çoğu kez bilmeyerek, hizmet etmektedirler.

Tüm bunların son bulması, Müslümanların yeniden dünyaya yön veren, ışık tutan, adalet ve barış getiren, kendisine gıpta edilen bir medeniyet kurlmaları içinse, bir zamanlar Selahaddin Eyyubi'nin izlediği yöntemin izlenmesi gereklidir: İslam dünyasında ahlaki, ilmi, imani bir yeniden doğuş başlatmak ve bir yandan da Müslümanların siyasi birliğini sağlamak.

5.BÖLÜM

RADİKAL MİLLİYETÇİLİK AKIMI ve MÜSLÜMAN KARDEŞLİĞİN ZEDELENMESİ

İslam dünyasının bugün içinde bulunduğu parçalanmışlık, 20. yüzyılın başında ortaya çıkmış bir durumdur. Bundan önce ise, farklı mezhep, ırk ve dillerden Müslümanlar çeşitli İslam imparatorluklarının yönetimi altında, birarada huzur ve güvenlik içinde yaşamaktaydılar. Dahası, güçlüydüler.

Ancak 19. yüzyılın en yıkıcı akımlarından biri olan radikal milliyetçilik, İslam dünyasında da etkisini gösterdi. Müslümanların bir kısmı, Batılı fikri akımların etkisi altında kalarak kendilerine empoze edilen bu ideolojiyi benimsediler. Bu esnada İslam imparatorluklarının zayıflamasıyla, Müslümanların büyük çoğunluğu Batılı güçlerin sömürgeci durumuna düştüler. Sömürgeci güçler İslam topraklarından çekilirken de, bu toprakları yapay sınırlarla bölüp, çeşitli devletler oluşturdular. Bu durum, bazı Müslümanlar arasında yayılan radikal milliyetçilik hareketleri ile birleşince ortaya oldukça karışık bir tablo çıktı. Müslüman toplumlar içindeki etnik farklılıklar, çatışma nedenine dönüştü. Kısa bir süre öncesine kadar aynı topraklarda birarada yaşayan halklar, bir anda farklı sınırlar içinde yaşayan, aralarında anlaşmazlıklar olan, birbirine karşıt toplumlara dönüştüler. Hemen her ülkeyle komşuları arasında başta sınır anlaşmazlıkları olmak üzere çeşitli tartışma konuları doğdu. (Bu anlaşmazlıkların bir kısmı, İran-İrak Savaşı örneğinde olduğu gibi, iki Müslüman devletin birbiriyle kıyasıya savaşmasına kadar vardı.) Böylece, İslam dünyası bir yüzyıl boyunca devam edecek bir istikrarsızlık sürecine girmiş bulunuyordu.

Burada hemen belirtmek gerekir ki, millet ve vatan sevgisi, bağımsızlık talebi meşru ve asil duygulardır. Milliyetçilik duygusunun gayrimeşru hale gelmesi, sevginin saplantılı bir tutkuya dönüşmesiyle olur. Bir insan milletini severken, diğer milletlere karşı sebepsiz yere husumet beslemeye başlarsa, kendi milletinin çıkarları için diğer milletlerin ve halkların haklarını çiğnemeyi, örneğin onların topraklarını ele geçirmeyi, mallarını yağmalamayı hedeflerse, gayrimeşru bir çizgiye gelmiş demektir. Veya, kendi milletine olan sevgisini bir tür ırkçılığa dönüştürdüğünde, yani kendi milletinin kalıtsal olarak diğerlerinden üstün olduğunu iddia ettiğinde de yine gayrimeşru bir fikir geliştirmiş olur. Milliyetçiliğin, iki Müslüman toplum arasındaki "Müslüman kardeşliği" kavramını zedeleyecek, bunu ortadan kaldırarak husumet tohumları ekecek bir şekilde yorumlanması da yine yanlıştır.

Müslümanların birbirleri ile olan ilişkilerinde, temel ölçü karşılarındaki kişinin ırkı, etnisitesi, dili gibi özellikleri, sahip olduğu imkanları, makamı veya mevkisi değil, imanı ve güzel ahlakıdır.

Allah bu yanlış anlayışa Kuran'da dikkat çekmektedir. Ayetlerde "öfkeli soy koruyuculuğu" olarak tarif edilen bu düşünce, cahiliyenin (dinden uzak toplumların) bir özelliği olarak anlatılır:

Hani o inkâr edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu, cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman, hemen Allah; elçisinin ve müminlerin üzerine 'güven ve yatışma duygusunu' indirdi ve onları "takva sözü" üzerinde "kararlılıkla ayakta tuttu." Zaten onlar da, buna layık ve ehil idiler. Allah, herşeyi hakkıyla bilendir. (Fetih Suresi, 26)

Dikkat edilirse ayette "öfkeli soy koruyuculuğu"ndan söz edilmekte, buna karşılık Allah'ın müminlere güven ve yatışma duygusu verdiği bildirilmektedir. Demek ki, kendi toplumuna (aşiretine veya milletine) yönelik sevgisi sonucunda öfkeli ve saldırgan bir tavır sergileyen insanların ruh hali Kuran ahlakına aykırıdır. Ve 19. yüzyılda materyalist Avrupa'da gelişip, Müslüman toplumlara da oradan ihraç edilen milliyetçilik anlayışı, öfkeli ve aşırı bir milliyetçiliktir. Yalnız İslam dünyasında değil, neredeyse tüm dünyada çatışmalara ve siyasi istikrarsızlıklara neden olmuştur.

Oysa insanlar arasında ırklarına ve soylarına göre ayırım yapmak, etnik farklılıkları anlaşmazlık konusu kılmak Kuran ahlakına kesin olarak aykırıdır. Rabbimiz bir ayette şu şekilde buyurmuştur:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Üstelik Allah, "Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin ayrı olması, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, alimler için gerçekten ayetler vardır." (Rum Suresi, 22) ayetiyle insanların

farklı ırklardan ve milletlerden olmasının Kendisi'nin ayetlerinden biri olduğunu bildirmiştir. Bu farklılıklar birer çatışma ve husumet konusu değil, bir tür zenginlik ve çeşitliliktir.

Tarih, İslam'ın etnik ayrılıkları uzlaştırmasının örnekleriyle doludur. Hz. Muhammed (sav) sahabeyi ırk ve kabile ayrımcılığı yapmaktan, insanları milletlerine, cinsiyetlerine, dillerine, aşiretlerine göre ayırmaktan, hatta aynı toplum içinde insanları maddi imkanlarına göre sınıflandırmaktan da kesinlikle sakındırmıştır. Peygamber Efendimiz (sav), veda hutbesinde, **"Ey İnsanlar! Muhakkak ki Rabbiniz bir ve atanız da birdir. Hepiniz Adem'den Adem de topraktandır. Allah yanında en üstün olanınız O'ndan en fazla korkanınızdır. Arab'ın aceme, acemin de Arab'a, beyazın siyaha siyahın da beyaza bir üstünlüğü yoktur, takva hariç"** sözleri ile Müslümanları bu konuda dikkatli olmaya davet etmiştir.

Peygamberimiz (sav) ve dört halife döneminde arka arkaya devam eden fetihler, İslam dünyasının sınırlarını Doğu ve Batı'ya doğru genişletmiş, farklı milletlerden pek çok insan İslam bayrağı altında birleşmiştir. Kabile çatışmalarına, sonu gelmeyen kan kavgalarına boğulmuş olan Ortadoğu, İslam ahlakının yayılması ile huzura kavuşmuş, yalnız Araplar arasındaki kabile savaşları değil Müslümanların fethettikleri tüm topraklardaki çatışmalar da son bulmuştur. Kimi Hristiyan mezhepleri arasında kıyasıya devam eden mücadeleler dahi, Müslümanların hakim olduğu topraklarda barışla neticelenmiştir. Birbiri ile savaşan kabileler, birbirlerini acımasızca yok etmeye çalışan gruplar İslam bayrağı altında birbirlerine yaşam hakkı tanır ve saygı gösterir olmuşlardır.

Günümüz Müslümanlarının bakış açısının da bu doğrultuda olması gerekir. Müslümanların birbirleri ile olan ilişkilerinde, temel ölçü karşılarındaki kişinin ırkı, etnisitesi, dili gibi özellikleri, sahip olduğu imkanları, makamı veya mevkisi değil, imanı ve güzel ahlakıdır. Samimi iman eden kişiler arasında sevgi, bir diğerinin Allah'tan korkup sakınmasına, Rabbiniz'e duyduğu içli sevgiye, yaptığı salih amellere, gösterdiği güzel ahlaka göre şekillenir. Eğer bir kişi hayatını Allah yolunda vakfetmiş olduğunu tüm tavır ve davranışları ile ispatlıyor, her anında Allah'ın rızasını ve rahmetini gözeterek güzel davranışlarda bulunuyorsa, müminler o kişiye karşı sevgi ve hürmet duyarlar. Bu kişinin derisinin rengini, ait olduğu milleti, maddi imkanlarını kıstas olarak değerlendirmezler, bunlar sevgilerinde olumlu ya da olumsuz hiçbir etki yapmaz. Aynı kıstaslar, Müslüman toplumlar arasındaki ilişkilerde de geçerli olmalıdır. İki Müslüman toplum arasındaki ilişkinin özü, Kuran'da bildirildiği gibi olmalıdır: Müslümanlar, birbirlerinin yardımcısı ve velisidirler.

6. BÖLÜM

İSRAİL'İN ORTADOĞU ÜLKELERİNİ PARÇALAMA STRATEJİSİ

Ortadoğu'nun, Yahudi devletine güvenlik ve istikrar sağlayacak bir "hinterland", bir tür "hayat sahası" haline gelmesi hedeflenmektedir. İsrail'in Ortadoğu stratejisinin parçalarından biri olan çevre stratejisi, açık açık ilan edilmiş bir politikaydı. Yahudi devleti, kendisine stratejik olarak yakın gördüğü ülkelerle yakınlaşmak istemişti ve bunu gizli tutmak için de bir gerek yoktu.

Oysa Ortadoğu stratejisinin daha da önemli olan bir diğer parçası, bu denli rahat ve açık bir biçimde ifade edilebilecek bir içeriğe sahip değildi. Çünkü bu parça, İsrail'in Arap devletlerini nasıl parçalayabileceği sorusuna cevap arıyordu ve böyle bir planı diplomatik alanda ifade etmesi kuşkusuz büyük bir skandal olurdu. Bu nedenle, Ortadoğu stratejisinin, bir başka deyişle beka stratejisinin bu parçası, gizlice tasarlandı ve uygulamaya kondu.

Ancak siyasette zaman zaman görüldüğü gibi, bu konuda da bazı "sızıntı"lar oldu ve beka stratejisinin bu gizli parçası ile ilgili bazı bilgiler, dolaylı da olsa İsrail devlet aygıtının dışına çıkıp dış dünyaya ulaşabildi.

İsrail Dışişlerinde eski bir görevli olan Oded Yinon'un, 1982 yılında Dünya Siyonist Örgütü'ne bağlı Enformasyon Dairesi'nin İbranice yayın organı Kivunim'de yazdığı bir rapor, işte bu "sızıntı"ların en önemlisiydi. "1980'lerde İsrail için Strateji" başlığını taşıyan yazı, İsrail'in tüm Ortadoğu'yu kendi beka stratejisi uyarınca düzenlemeyi, tüm bir bölgeyi "hayat sahası" haline getirmeyi hedeflediğini gösteriyordu çünkü..

Yinon'un raporu, Ortadoğu ülkelerinin demografik yapısını kendine temel alıyordu. Yinon'a göre Ortadoğu ülkelerinin hepsinde, dini veya etnik yönden azınlık durumunda olan gruplar vardı ve İsrail bu ülkeleri iç karışıklığa sürüklemek ve sonunda da parçalamak için bu azınlıklar arasındaki anlaşmazlıkları körükleyebilir, bunları çatışmaya dönüştürebilirdi. Yinon, şöyle yazıyordu:

Müslüman Arap alemi, buralarda yaşayan insanların dilek ve arzuları hiç dikkate alınmadan yabancılar tarafından biraraya getirilmiş, iskambil kağıtlarından yapıma geçici bir ev gibidir. Keyfi olarak 19 devlete bölünmüştür. Her biri birbirine düşman azınlıklardan ve etnik gruplardan oluşturulmuştur. Dolayısıyla bugün her Müslüman Arap devleti, içten etnik toplumsal çöküntü tehdidi altındadır; bazılarında iç savaş başlamıştır bile. (1)

Peki böylesine karışık bir Ortadoğu'da İsrail'in beka stratejisi ne olacaktır? Cevap basittir; böl ve yönet, yani bu yapay devletlerin parçalanıp çözülmelerini sağlamak. Yinon, her Arap ülkesine sırayla değinir ve nasıl parçalanabilecekleri konusunda fikir yürütür

Oded Yinon'un 1982 yılında "İsrail için Strateji" başlığı altında yazdığı tüm bu senaryoya baktığımızda, çok ciddi, kapsamlı ve uzun vadeli bir "Ortadoğu stratejisi" ortaya çıkmaktadır. Bu, aynı zamanda İsrail'in beka stratejisidir. Yahudi devletinin Ortadoğu'da baki kalabilmek, Haçlıların akıbetinden kurtulabilmek, asla bir "Hittin" yaşamamak için tüm Ortadoğu'yu yeniden düzenlemesi öngörülmektedir. Ortadoğu'nun, Yahudi devletine güvenlik ve istikrar sağlayacak bir "hinterland", bir tür "hayat sahası" haline gelmesi hedeflenmektedir. Ancak unutmamak gerekir ki, bütün bölgeyi yeniden inşa etmeye kalkışmak, üstelik bunun için farklı gruplar arasında çatışmayı kışkırtmak, ülkeleri parçalamak, asla güvenlik ve istikrar getirmeyecektir. Huzur ve istikrar ancak, insancıl, adil ve ılımlı bir politika izlenerek inşa edilebilir. Bu noktada önemli bir soru ortaya çıkar: Yinon'un yazdıkları, acaba İsrail devlet aygıtının gerçek ve geçerli stratejisi midir, yoksa kendi hayalgücünün mü ürünüdür?

Bu soru, konuyla ilgili önemli isimler tarafından ele alınmıştır ve hemen hepsi de Yinon'un yazdıklarının İsrail'deki "derin devlet"in gerçek stratejisi olduğu konusunda hemfikirdir. Kudüs İbrani Üniversitesi profesörü Israel Shahak, Yinon'un raporunu temel alarak yazdığı The Zionist Plan for the Middle East (Ortadoğu için Siyonist Plan) adlı çalışmasında, raporda yazılanların İsrail'in uzun vadeli stratejisinin bir özeti olduğunu vurgular.(2) Rapor üzerine eğilen bir diğer ünlü isim, Yahudi asıllı Amerikalı dilbilim profesörü ve siyaset yorumcusu Noam Chomsky de aynı görüştedir. Bertrand Russel Barış Vakfı eski genel sekreteri Ralph Schoenman ise, Oded Yinon'un söz konusu raporunun sıradan bir belge olmadığını, "İsrail'de gerek ordu, gerekse haberalma örgütünün üst kademelerine egemen olan düşünce yapısını" sergilediğini söylemektedir.(3)

Bunu teyid eden en açık kanıt ise, yaşanmış somut olaylardır. Sözünü ettiğimiz "beka için parçalama" stratejisi, Oded Yinon'un 1982'de yazdığı raporu ile dışarıya sızmıştır belki, ama gerçekte 1950'lerin ortalarından beri Yahudi devletinin gündemindedir ve zaman zaman fiili bir politikaya da dönüşmüştür. İsrail'in Arap ülkelerindeki ayaklanma ve iç savaşlarda oynadığı gizli rol, bunu göstermektedir.

İSRAİL'İN AZINLIKLARI KIŞKIRTMA STRATEJİSİ

Yahudi devletinin Ortadoğu'daki tüm bu iç savaşlardaki rolü kuşkusuz son derece önemli bir stratejik anlam taşımaktadır. Lübnan, Yemen, Umman, Çad ve Sudan'daki iç savaşların hepsinde de "İsrail parmağı"nın var oluşu, bizlere "beka için parçalama" stratejisinin ne denli gerçekçi olduğunu ve İsraililer tarafından ne denli ısrarlı bir biçimde uygulandığını göstermektedir.

Anlaşılmaktadır ki, Ortadoğu ülkelerindeki her iç çatışma, Batı Kudüs'te büyük bir stratejik fırsat olarak görülmektedir.

Ortadoğu ülkelerindeki bu iç çatışmalar bir ülkenin parçalanmasına neden olabilir -ki İsrail'in de en büyük amacı budur. Bunun yanı sıra, parçalanma ile sonuçlanmasa bile, her iç çatışma en azından istikrarsızlık meydana getirir ve ülkeleri zayıflatır. Etrafındaki Müslüman/Arap ülkelerin istikrarsızlaşması ve güçsüzleşmesi ise, Batı Kudüs açısından önemli -ancak bir o kadar da yanlış- bir stratejik hedeftir.

İsrail'in beka için parçalama stratejisinden vazgeçmesi, ancak komşularına karşı dostane bir bakış açısı geliştirmesi ile mümkün olacaktır. Komşularını sürekli bir tehdit unsuru olarak görmekten vazgeçen bir İsrail, hem kendi toplumuna huzur sağlayacak hem de bölgenin istikrara kavuşmasına aracı olacaktır. Böylece başlatılan barış süreçleri de, "vakit kazanmak için" değil, gerçekten barışın inşa edilmesi için değerlendirilebilir. İsrail, gerçek bir barışa yönelmediğini sürece Ortadoğu devletlerinin içindeki azınlıkları "kart" olarak görmeye ve kıskırtmaya devam edecektir.

Komşularını sürekli bir tehdit unsuru olarak görmekten vazgeçen bir İsrail, hem kendi toplumuna huzur sağlayacak hem de bölgenin istikrara kavuşmasına aracı olacaktı

İsrail'in Ortadoğu'da sürdürdüğü bu dış politikası, tamamen İslam ülkelerinin içinde karışıklık çıkarmak, istikrarsızlık meydana getirmek üzerine kurulu olduğundan, Müslümanların birlik içinde olmalarına engel taşıyan önemli bir dış etkidir.

1. Israel Shahak, The Zionist Plan for the Middle East, s. 5
2. Israel Shahak, The Zionist Plan for the Middle East, s. 9-10
3. Ralph Schoenman, Siyonizm'in Gizli Tarihi, s. 103

7. BÖLÜM

MÜSLÜMANLARIN BİRBİRLERİNE YAKLAŞIM TARZI

Birlik; anlayış, fedakarlık, vefa ve sadakat gerektirir. Allah Kuran'da Müslümanlara birlik içinde olmalarını, şeytanın aralarını açıp bozmaya çalışacağını, bu birliği engellemek için çaba göstereceğini bildirmiştir.

Müslümanlar din kardeşleri ile aralarındaki ilişkide, karşı tarafı incitecek bir söz söylemek, öfkelenmek, saygısızlık yapmak gibi birlik ruhunu zedeleyecek her türlü tavırdan sakınmakla yükümlüdürler. Her mümin bir diğerine karşı olabildiğince fedakar olmalı, sabırlı davranmalı, onun iyiliği için çalışmalı, sadık ve vefalı olmalıdır. Bu, tüm müminlerin benimsemesi gereken üstün bir ahlaktır.

Bu konuda en güzel örneklerden biri, Hz. Muhammed (sav) ile birlikte Mekke'den hicret eden müminler ve Medine'de onlara güzel bir yurt hazırlayan Müslümanlar arasındaki ilişkidir. Mekkeli müşriklerin zulmü ve baskısı nedeniyle, Allah yolunda yurtlarından hicret eden müminleri, Medine'de Hz. Muhammed'e (sav) biat etmiş olan Müslümanlar en güzel şekilde karşılamışlar ve onlara karşı büyük bir muhabbet ve ilgi göstermişlerdir. Birbirlerine yabancı iki topluluk olmalarına, cahiliye Arapları arasında tek önemli kıstas sayılan "kabile bağı"na sahip olmamalarına rağmen, imanları ve itaatleri nedeniyle örnek bir kardeşlik sergilemişlerdir. Medineli Müslümanlar hicret edenlere her türlü imkanı sağlamış, onlara evlerini açmış, yemeklerini onlarla paylaşmış, kendi ihtiyaçlarından önce onların ihtiyaçlarını düşünmüş, mümin kardeşlerinin nefislerini kendi nefislerine tercih etmişlerdir. Rabbimiz, Medineli müminlerin bu güzel ahlakını Kuran'da şöyle bildirmiştir:

Her mümin bir diğerine karşı olabildiğince fedakar olmalı, sabırlı davranmalı, onun iyiliği için çalışmalı, sadık ve vefalı olmalıdır. Bu, tüm müminlerin benimsemesi gereken üstün bir ahlaktır.

Kendilerinden önce o yurdu (Medine'yi) hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç (arzusu) duymazlar. Kendilerinde bir açıklık (ihtiyaç) olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin 'cimri ve bencil tutkularından' korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 9)

Bu, örnek alınması gereken çok üstün bir ahlaktır. Ve iki mümin topluluğun birbiri ile ilişkisinin nasıl olması gerektiğini gösteren çok önemli bir örnektir. Peygamber Efendimiz (sav) ise, Müslümanlar arasında dayanışmanın nasıl olması gerektiğini aşağıdaki hadisinde şöyle tarif etmiştir:

Müslümanların kendi aralarında ki merhametleri, saygı ve dayanışmaları tıpkı bir vücut gibidir. Vücutta bir uzuv rahatsızlandığında diğer uzuvlar onunla birlikte aynı acıyı çekerler ve uyumazlar.

Müslümanların birbirlerine karşı sevgileri ve kalplerinde birbirlerine karşı hiçbir olumsuz his kalmaması, Allah'ın müminlere büyük bir lütfu ve nimetidir. Ahirette tam anlamıyla yaşanacak olan bu nimet Kuran'da şöyle bildirilir:

Onların göğüslerinde kinden (ne varsa tümünü) sıyrıp-çektik, kardeşler olarak tahtlar üzerinde karşı karşıyadırlar. (Hicr Suresi, 47)

Dolayısıyla Müslümanlar, dayanışmanın, kardeşliğin ve birlik duygusunun büyük bir nimet olduğunun bilincinde davranmalı ve bu birliğin korunması için sabırlı ve iradeli olmalıdırlar. Enfal Suresi'nin "... Eğer mü'min iseniz Allah'tan korkup-sakının, aranızı düzeltin ve Allah'a ve Resulü'ne itaat edin." şeklindeki 1. ayeti, Müslümanlara birlikte davranmalarının önemini bildiren bir diğer ayettir. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) ise, Müslümanların ortak hareket etmelerinin önemini bir hadis-i şerifinde şöyle ifade etmiştir:

....Birbirinize hased (çekememezlik) etmeyiniz. Birbirinize buğuz (düşmanlık) etmeyiniz. Birbirinizle iyi ilişkileri kesmeyiniz. Birbirinizden yüz çevirip küsüşmeyiniz ve ey Allah'ın kulları, kardeşler olunuz. (Mace Cilt 10, s. 32)

Mümin, her durumda affedici olmakla yükümlüdür, ancak karşısındaki kişi de bir Müslümansa, onunla din kardeşi olduğunu, her ikisinin de Allah'tan korkup sakındığını, Peygamber Efendimiz'e (sav) itaat ettiğini, helal ve harama titizlik gösterdiğini düşünerek çok daha sabırlı davranmalıdır. Müslüman, din kardeşinin her zaman için iyiliğini istemesi gerektiğinin, kendisini düşündüğü gibi onu da düşünmesi gerektiğinin, herhangi bir anlaşmazlık söz konusu olduğunda da sabırla, şefkatle ve sevgiyle karşılık vermesi gerektiğinin bilincindedir. Bir Kuran ayetinde, örnek Müslümanların din kardeşleri için şöyle dua ettikleri bildirilir:

Bir de onlardan sonra gelenler, derler ki: 'Rabbimiz, bizi ve bizden önce iman etmiş olan kardeşlerimizi bağışla ve kalplerimizde iman edenlere karşı bir kin bırakma. Rabbimiz, gerçekten Sen, çok şefkatlisin, çok esirgeyicisin. (Haşr Suresi, 10)

Müslümanlar, aralarında herhangi bir sorun olan kardeşleriyle bu sorunu dostça gidermekle yükümlü oldukları gibi, iki Müslüman topluluk arasında da benzeri bir olay yaşandığında, müminlerin arasını düzeltip uzlaştırmakla yükümlüdürler. Allah, iman edenlere şöyle buyurmuştur:

Mü'minler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup-düzeltil ve Allah'tan korkup-sakının; umulur ki esirgenirsiniz. (Hucurat Suresi, 10)

8. BÖLÜM

BİRLİK ve BERABERLİK RUHUNDA OLAMAMAK

Kuran ahlakının, müminlere çok güçlü bir beraberlik ve birlik ruhu kazandıracağı açıktır.

Nitekim Rabbimiz, iman edenlere Kendisi'nin yolunda **"birbirlerine kenetlenmiş bir bina gibi saf bağlayarak"** (Saff Suresi, 4) mücadele etmelerini emretmektedir. Bu mücadele, inkarcı felsefe ve ideolojilere karşı yürütülmesi gereken fikri bir mücadeledir ve tüm Müslümanların üzerinde önemli bir sorumluluktur. Bu fikri mücadeleyi üstlenip, dünyayı içinde bulunduğu karanlıktan aydınlığa çıkarmak yerine, kendi iç sorunları ile boğuşan, içe kapalı bir yapı geliştirmek kuşkusuz büyük bir hata ve tarihi bir vebal olacaktır. Bugün, başta dünyanın pek çok ülkesinde ezilen ve zulüm gören Müslümanlar olmak üzere, insanlık, içine düştüğü durumdan kurtulabilecek bir çıkış yolu aramakta, dünyaya barış, huzur, adalet getirecek ve unuttuğu varoluş amacını hatırlatacak bir yol gösterici beklemektedir. Bu yol göstericilik, İslam toplumunun sorumluluğudur ve tüm Müslümanların bu bilinçle hareket etmesi gerekmektedir.

Şiddetin, terörün, zulmün, sahtekarlığın, dolandırıcılığın, yalancılığın, ahlaksızlığın, çatışmaların, yoksulluğun dünya genelinde yaygın olması, yeryüzünün "fitne" ile dolu olduğunu göstermektedir. Bu durum karşısında, Müslümanların aralarında sorun haline gelmiş pek çok konu önemini yitirmektedir. Tüm bu zulüm ve dejenerasyon, Allah'ın varlığını ve birliğini inkar eden, ahiret gününe inanmayanların kurmuş oldukları batıl sistemlerden güç bulmakta ve gelişip yayılmaktadır. Buna karşılık vicdan sahibi insanların yapması gereken, iyilikte ittifak etmektir.

Allah'ın izni ile bu ittifak, inkarcı ideolojilerin fikren mağlup olmasının en önemli aşamalarından biri olacaktır. Rabbimiz, Kuran'da inkarcıların ittifakına dikkat çekmiş ve iman edenlerin de birbirleriyle dost olmaları ve birbirlerine yardım etmeleri gerektiğini bildirmiştir. Bu, yeryüzünde bozgunculuğun ortadan kaldırılması için gereklidir. Ayette şu şekilde buyurulmaktadır:

İnkâr edenler birbirlerinin velileridir. Eğer siz bunu yapmazsanız (birbirinize yardım etmez ve dost olmazsanız) yeryüzünde bir fitne ve büyük bir bozgunculuk (fesat) olur. (Enfal Suresi, 73)

Böylesine önemli bir sorumluluk taşıyan Müslümanların birlik ve ittifak içinde olmaları gerektiği açıktır. Müslümanlar, birlikte hareket etmelerini engelleyen durumlar olduğunda şu sorular üzerinde düşünmelidirler:

"Bu konu, İslam ittifakını zedeleyecek kadar önemli mi?"

"Üzerinde uzlaşılması mümkün olmayan bir konu mu?"

"İnkarcı ideolojilere karşı fikri çalışma içinde olmak yerine, Müslüman bir diğer toplulukla uğraşmak makul mü?"

Eğer İslam dünyası, güçlü, istikrarlı, müreffeh bir medeniyet olmak, dünyaya her alanda yön vermek ve ışık tutmak istiyorsa, birlik halinde hareket etmek zorundadır.

Bu sorulara vicdanına başvurarak cevap veren herkes, sonu gelmeyen çekişmelerden uzak durmanın ve Müslümanlar arasındaki ittifakı korumanın öncelikli olduğunu görecektir.

Ayrıca Müslümanlar, şeytanın da sürekli birlik ve beraberliği bozmak, Müslümanların arasına düşmanlık sokmak için faaliyet halinde olduğunu unutmamalıdır. Rabbimiz, **"Kullarıma, sözün en güzel olanını söylemelerini söyle. Çünkü şeytan aralarını açıp bozmaktadır. Şüphesiz şeytan insanın açıkça bir düşmanıdır."** (İsra Suresi, 53) ayetiyle iman edenleri bu tehlikeye karşı uyarmıştır. Bu ayet, Müslümanların birbirlerine karşı kullandıkları üsluba çok dikkat etmeleri, incitici, iğneleyici, alaycı, sert, kınayıcı söylemlerden şiddetle kaçınmaları gerektiğini gösterir.

Kuran'da birlik içinde olmanın önemi bildirilirken dikkat çekilen bir diğer husus da, çekişmelerin ve birlik ruhunu zedeleyecek tavırların Müslümanların gücünü zayıflatacağıdır. Rabbimiz, şöyle buyurmaktadır:

Allah'a ve Resûlü'ne itaat edin ve çekişip birbirinize düşmeyin, çözülüp yığınlaşırsınız, gücünüz gider. Sabredin. Şüphesiz Allah, sabredenlerle beraberdir. (Enfal Suresi, 46)

Bu, başta da belirttiğimiz gibi, bireyler için olduğu kadar Müslüman toplumlar ve milletler için de geçerlidir. Eğer İslam dünyası, güçlü, istikrarlı, müreffeh bir medeniyet olmak, dünyaya her alanda yön vermek ve ışık tutmak istiyorsa, birlik halinde hareket etmek zorundadır. Bu birliğin yokluğu, Müslüman ülkeler arasındaki ayrılık ve

dağınıklık, İslam dünyasından ortak bir ses yükselmemesi, mazlum Müslüman halkları da savunmasız bırakmaktadır. Filistin'de, Keşmir'de Doğu Türkistan'da, Moro'da ve daha pek çok yerde zavallı kadınlar, çocuklar ve yaşlılar ihtiyaç içinde zulümden kurtarılmayı beklemektedirler. Bu masum insanların sorumluluğu herkesten önce, İslam dünyasının üzerindedir. Müslümanlar, Peygamberimizin (sav) "**Müslüman, Müslümana zulmetmez ve onu tehlikede bırakmaz**" sözünü hatırlarından çıkarmamalıdır.

9. BÖLÜM

FARKLILIKLARA HOŞGÖRÜ GÖSTEREMEME

Müslümanlar ittifakta birbirlerini desteklemeli, ihtilafı konularda da hoşgörülü olmalı, anlayışlı davranmalıdırlar

Müslümanların birlik olmaları, sadece mevcut durumun sona ermesi için ihtiyaç duyulan siyasi bir gereklilik değildir. Bundan daha da önemlisi, birlik, zaten Müslüman olmanın gereklerinden biridir. Müslümanların hayatlarının her anında olduğu gibi, ulusal ve uluslararası siyasetlerinde de Kuran ahlakına göre davranmaları gerekir. Kuran ahlakı ise öncelikli olarak İslam dünyasının ittifak etmesini gerektirmektedir. Kuran ahlakının esas alınması, bu ittifakın kalıcı olmasını ve kendisinden beklenen aktif rolü üstlenmesini sağlayacaktır.

İslam ahlakı Müslümanların daima birleştirici davranmalarını, dayanışma ve kaynaşma içinde din kardeşleri olmalarını gerektirir. Allah Kuran'da müminlere **"çekişip birbirlerine düşmemelerini"** (Enfal Suresi, 46) emretmekte ve bunun Müslümanları zayıflatacak bir durum olduğunu bildirmektedir. Bir başka ayette de şu şekilde emredilir:

Kendilerine apaçık belgeler geldikten sonra, parçalanıp ayrılan ve anlaşmazlığa düşenler gibi olmayın. İşte onlar için büyük bir azap vardır. (Al-i İmran Suresi, 105)

Vicdan ve aklı selim ile hareket eden, kendi çıkarlarını değil adaleti gözetten bir müminin diğer iman edenlerle ile ittifak sağlayamaması, sürekli bir anlaşmazlık içinde olması mümkün değildir. Bu, bireyler temelinde geçerli olduğu gibi toplumlar ve milletler temelinde de geçerlidir. Nitekim Allah Kuran'da bu gerçeğe de dikkat çekmiş, Müslüman toplulukların birbirlerine karşı adaletsizlik yapmalarını ve düşmanca davranmalarını yasaklamıştır. Böyle davrananların durdurulması ve farklı Müslüman toplumların "aralarının bulunması" bildirilmiştir:

Mü'minlerden iki topluluk çarpışacak olursa, aralarını bulup-düzeltilin. Şayet biri diğerine tecavüzde bulunacak olursa, artık tecavüzde bulunanla, Allah'ın emrine dönünceye kadar savaşın; eğer sonunda (Allah'ın emrini kabul edip) dönerse, bu durumda adaletle aralarını bulun ve (her konuda) adil davranın. Şüphesiz Allah, adil olanları sever. (Hucurat Suresi, 9)

Elbette her Müslüman toplum arasında, bölgesel, kültürel ve geleneksel bazı anlayış ve uygulama farklılıkları olacaktır. Farklı yorumlar, farklı görüşler, farklı mezhepler olacaktır. Bu son derece doğaldır. Olmaması gereken, bu farklılıklar nedeniyle bir Müslüman toplumun veya grubun diğerine cephe alması, onunla diyalogu kesmesi, ortak değerlerde mutabakat sağlayamayacak kadar diğerini yabancı ve hatta hasım olarak görmesidir. Bu, kabul edilebilir bir durum değildir.

ENANİYETİN MÜSLÜMANLARI BİRBİRİNDEN UZAKLAŞTIRMASINA İZİN VERİLMEMELİ

İnsanların birlik olamamalarının temelinde, Allah'ın emrettiği ahlakı gereği gibi yaşamıyor olmaları vardır. Bu ahlak tevazuyu esas alır. Tevazudan uzaklaşanlar, kendilerini ve kendi fikirlerini mutlak doğru olarak görür, kendilerinden farklı düşünenleri küçümser ve onlara düşmanlık beslerler. Kendi görüşlerinin mutlak doğru olduğundan hiç kuşku duymadıkları için, kendilerini hiçbir zaman sorgulamaz ve dolayısıyla daha iyiye, daha doğruya gidemezler. Allah, sadece kendi yorumunu beğenip bununla övünenlerin durumunu **"... onlar, işlerini kendi aralarında (farklı) kitaplar halinde böldüler; her bir grup, kendi ellerinde olanla yetinip sevinmektedir."** (Müminun Suresi, 53) ayetinde bildirmektedir.

Bu, Allah'tan korkup sakınanların ve ahiret gününde hesap vereceğine iman edenlerin şiddetle sakınıp korunmaları gereken bir durumdur. Bu konunun önemini fark edenlerin, diğer müminleri de parçalanmaktan, dağılmaktan, ayrılmaktan sakındırmaları, Müslümanların ittifak etmelerini sağlamak için gayret etmeleri gerekmektedir.

Örnek Müslümanlar, insanlara –Rabbimiz'in tecellileri, yansımaları olduğunun bilinci ile- sevgi, merhamet ve şefkatle yaklaşır. Kendileri ile aynı inancı paylaşan, Kuran'a iman eden ve Allah'ın emirlerini yerine getiren, Peygamber Efendimiz'in (sav) sünnetine uyanları ise kardeşleri olarak görür ve birbirlerinin velileri olduklarını unutmazlar. Yapılması gereken, farklı Müslüman topluluklar arasında olabilecek kültürel ve geleneksel farklılıklar ve bazı görüş ayrılıkları nedeniyle hizipleşmekten sakınmak, bunları sürekli ön plana çıkarıp ihtilafa zemin hazırlamak yerine, ittifakı

İslam dünyası, ayrılıkları ve farklılıkları bir kenara bırakıp, tüm Müslümanların "kardeş" olduğu gerçeğini hatırlamalı ve bu manevi kardeşliğin getirdiği güzel ahlak ile tüm dünyaya örnek olmalıdır.

desteklemektir. Müslümanlar ittifakta birbirlerini desteklemeli, ihtilafı konularda da hoşgörölü olmalı, anlayışlı davranmalıdırlar. Yukarıda da vurguladığımız gibi, özellikle bu konunun öneminin farkında olan samimi Müslümanlar ve İslam dünyasının önde gelen düşünür ve aydınları bu konuda yoğun girişimlerde bulunmalı, Müslümanlar arasında birlik ve beraberliğı teşvik etmelidirler. Müslüman dünyası içinde sevgi, saygı, merhamet, hoşgörölü üzerine kurulu bir dayanışma inşa edilmelidir.

MÜSLÜMANLAR KARDEŞTİR

İslam dünyası, ayrılıkları ve farklılıkları bir kenara bırakıp, tüm Müslümanların "kardeş" olduğı gerçeğini hatırlamalı ve bu manevi kardeşliğin getirdiğı güzel ahlak ile tüm dünyaya örnek olmalıdır.

Mü'minler ancak kardeşlerler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup-düzeltin ve Allah'tan korkup-sakinin; umulur ki esirgenirsiniz. (Hucurat Suresi, 10)

İman edenlerin birbirleri ile kardeşliğı, Allah'ın bir lütfu ve nimetidir. Bir kez daha hatırlatmak gerekir ki, İslam ahlakının özünde, ihtilaf ve ayrılıkları değil, inanç birliğini ve ortak değerleri temel alan bir anlayış vardır. Hz. Muhammed (sav), "Size iki şey bırakıyorum onlara sınıksız sarıldıkça asla dalalete düşmeyecek ve sapıtmayacaksınız: Kuran ve benim sünnetim" sözleriyle Müslümanlara uymaları gereken yolu göstermiştir. Bizlere düşen bu yola uymaktır. Hak dine uymak ve ayrılığa düşmekten sakınmak, Rabbimiz'in tüm inananlara emridir. Allah, ayetinde şu şekilde buyurmuştur:

O: "Dini dosdoğru ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin" diye dinden Nuh'a vasiyet ettiğini ve sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya vasiyet ettiğimizi sizin için de teşri' etti (bir şeriat kıldı). Senin kendilerini çağırдың şey, müşriklere ağır geldi. Allah, dilediğini buna seçer ve içten Kendisi'ne yöneleni hidayete erdirir. (Şura Suresi, 13)